

Vi förklara KRIG

mot roffarkapitalism
och
penningförgudning

mot liberalism
och
klassisolering

mot marxism
och
klassförhävelse

Fram för
folksolidaritet
och
folkförnyelse!

Sveriges Nationella Ungdomsförbund.

Är Du medlem

i
SVERIGES NATIONELLA
UNGDOMSFÖRBUND

Anmälan kan ske hos lokal-
avdelningen å orten eller
till Riksorganisationen
Box 252, Stockholm.
Tel. 6896, 6897.

PRENUMERERA

på
NATIONELL TIDNING

Prenumerationspris: 1:75, kvartal kr. 1:—
Helår kr. 3:—, halvår kr. 1:75, Stockholm 1.
Adress: Box 252, Stockholm 1.
Postgiro 51700.
Tel. 6896, 6897.

Pris 25 öre.

Nya Tryckeriaktiebolaget Helsingborgs Dagblad 1933

11:30 tusendet.
2:drapplan
Statistiska institutet
Box 514
751 20 Uppsala
018-143304, 143301
920575/146

*Ett nationellt
samlingsmanifest*

av

Uno Hammarström.

Kampen står hård mellan gammalt och nytt dessa år. Ett tidsskede går i graven, liberalismens tidsålder, som inleddes med franska revolutionen och slöt med världskriget och de ryska, italienska och tyska revolutionerna. Djupt skuldbelastad lämnar nu denna tidsepok plats för andra krafter och tankar.

Av de vid liberalismens början proklamerade idealen, friheten, jämlikheten och broderskapet, fanns vid dess slut föga eller intet kvar. Liberalismen hade fört sig själv. Med särskild tydlighet och skärpa gjorde sig detta gällande på det ekonomiska området, där den beprisade fria konkurrensen urartat till ett allas krig mot alla, ett krig, som fördes med både tillåtna och otillåtna medel. Härhemma blottade Kreugerkraschen skoningslöst ett vildvuxet, för moraliska hänsyn främmande kapitalistiskt system. Samhällets straffande arm syntes inför detta system för kort och svag.

Liberalismen som ekonomisk princip satte det otyglade penningbegäret i främsta rummet för mänsklig livsföring. Denna frihet i ekonomiskt avseende har givit männen med de kraftigaste armågarna och de rymligaste samvetena möjlighet att förtrycka andra. Ett berättigat samhälls-

missnöje har härigenom uppstått, som emellertid i sin tur slagit över i fantastiska läror om allehanda lyckoriken. De liberala borgarna ha sålunda med sin ekonomiska egoism bl. a. lagt grunden till klasskampinställningen och den marxistiska vidskepseln bland industriarbetarna.

Med från början ideella avsikter påbörjades massornas organiserande i fackföreningar och politiska partier. Med ett samfällt uppträdande skulle hinder resas för de liberala roffarnas fortsatta utnyttjande av sina svagare och fattigare medmänniskor. De marxistiska organisationerna skulle med sin "högre moral" visa vägen till ett nytt samhällssystem, där produktionen icke längre bedrevs "för profitens skull" utan helt för täckandet av "de mänskliga behoven".

De marxistiska organisationerna ha emellertid lika litet som de liberala borgarna kunnat höja sig till folksolidaritetsens nivå. Sedan de förvärvat den erforderliga makten, har uppgiften blivit att för gruppen eller klassen hänsynslöst förvärva fördelar på andra samhällsmedlemmars bekostnad. Beslöjad bakom diverse vackra fraser har man tillämpat en gruppliberalism lika brutal och hänsynslös som den egoistiska borgarens personliga liberalism och hans krav på ohämnad frihet i ekonomiska ting.

På många områden har marxismen lyckats skapa direkt ekonomisk monopolism till förmån för en liten privilegierad grupp men — på det övriga samhällets bekostnad.

Liberalismens hänsynslöshet i ny upplaga.

De liberala borgarnas ansvarslöshet har alltså icke lett till skapandet av en motrörelse syftande åt att stärka det ekonomiska ansvaret i samhället. Liberalismens motrörelse, marxismen, har tvärtom fortsatt nedbrytandet av ekonomisk ansvarskänsla och som motverkande kraft lärt sig konsten att begagna liberalismens allra mest hänsynslösa metoder — den har helt enkelt rationaliserat liberalismen.

Samhället har sålunda främst i vad det gäller dess industriella organisation kommit att präglas av ett ständigt inbördeskrig, en klasskamp, där de sämsta elementen å ömse håll angett tonen och stridssignalerna och där de skapande och ansvarskännande elementen ofta fått tåla och lida.

Eftersom de kämpande parterna båda i grund och botten varit bärare av samma egoistiska syfte, nämligen att ständigt och i ökad omfattning tillfredsställa sina egna krassa intressen, ha de givetvis ej haft någon känsla av solidaritet med andra samhällsgrupper. Liberalismens och marxismens representanter ha levat för nuet utan hänsyn till de samhällsmoraliska och framtida verkningarna av sitt handlingssätt. I ekonomiskt avseende ha därför sådana samhällsgrupper blivit lidande, som stått mellan de bägge i den brutala klasskampen invecklade parterna och som saknat organisationer att föra sin talan. Den stora gruppen kontors- och affärsanställda har sålunda ekonomiskt pressats mellan sköldarna. Om en företagare, företrädande det liberala systemet, tillfölje

fackföreningarna icke längre sett sig i stånd att öka sina vinster på arbetarnas bekostnad, ha i stället hans armågar givit sig tillkänna i pressade löner för kontorister och affärsbiträden. Marxismens fackorganisationer ha heller icke försummat tillfällena att för egen snöd vinning pressa ut större inkomster av företagaren, än denna kunnat bära, med påföljd att den oorganiserade personalen fått sina löner sänkta eller att varorna fördyrats. Sålunda ha stora delar av vårt folk under detta liberal-marxistiska herravälde ekonomiskt pressats ned till en standard långt under den, som motsvaras av deras kunskaper och ansvar i produktionen. Guldgrävmoralen har triumferat.

Även i politiskt avseende har den liberalmarxistiska andan under de senare decennierna behärskat statsmakterna. De nationella elementen ha endast i undantagsfall haft tillfälle prägla rikets utveckling. Sålunda har från den härskande majoritetens sida icke förefunnits någon solidaritet och känsla av gemenskap med den svenska modernärningen, som alltiämt utgör grunden för folkförsörjningen. Denna majoritet har varit bärare av det egoistiska liberala kravet: frihet att för egen räkning förskaffa de billigaste livsmedlen oberoende av om de kunna skapas här i Sverige eller icke. De liberala borgarna såväl som marxisterna ha på den svenske bondens bekostnad gladeligen föredragit att för sin livsmedelsförsörjning draga nytta av den under ytterst primitiva omständigheter levande arbetskraften i tropikerna och andra delar av världen. Sveriges jordbrukare ha sedan årtal tillbaka lämnats minsta möjliga skydd och hållas alltiämt vid svältgränsen till förmån för de samhällsmedlemmar,

som icke veta vad *svenske folksolidaritet* vill säga. Det svenska jordbrukets skuldbörda har ökat år från år. Bondens roll i samhällslivet har blivit mer och mer otacksam. Därför har folket dragits till de mera "lukrativa" näringarna i städer och samhällen för att sedan i de stora kriserna fylla arbetslöshetsarméerna och ytterligare förvärra situationen i landet.

Marxismen: en stat i staten.

Liberal ekonomisk egoism, enskilt eller i klassorganisationer, är därför kännetecknet mer än något annat på samhället av i dag. På det industriella området torde de värsta avarterna av den enskildes ekonomiska liberalism i dag vara väsentligt reducerad. Där har fackföreningsrörelsen haft sin uppgift att fylla, blott den vetat att därefter hävda folksolidariteten och ej fortsätta som egoistisk klassrörelse. Inom de icke organiserade yrkena däremot gives alltiämt gott svängrum för brutala liberala armbågsmän, vilka icke dra sig för att för egen personlig vinning begagna vilka metoder som helst. Genom svältlöner och tvång till omåttligt övertidsarbete, gunstlingssystem m. m. piska de sitt folk till samhällsmissnöje. Dessa hänsynslösa ekonomiska liberaler höra kanske icke till regeln inom det nuvarande samhället, men de *toleras* och detta är beklagligt nog. Med sin blotta existens ge dessa ansvarslösa element de marxistiska agitatorerna anledning att uppträda som idealister och vinna nya an-

hängare för det falska marxistiska idealsamhället, detta må tolkas rent kommunistiskt eller icke.

Så länge liberalismen existerar, finns alltså alla förutsättningar för den ekonomiska vidskeplighet, som heter marxism. De marxistiska ledarna önska i själ och hjärta intet högre. Dessa ledare hava tack vare detta system under årens lopp lyckats etablera mäktiga *marxistiska partifirmor*, grundade på revolutionär klasskamp eller klasskamp enbart. Sinsemellan samverka dessa firmor, de må vara av politisk eller facklig karaktär, i en stor trust, *den marxistiska trusten*. Genom greppet om fackföreningarnas kassakistor har trusten också tillgång till storkapitalet — det *marxistiska trustkapitalet*. Denna kapitalism erbjuder goda försörjningsmöjligheter för trustens ledare och anställda personal. Dessa individer, parti- eller fackföreningspampar, föra alla ett "borgerligt liv", ha ett "borgerligt" utseende och ofta mer än "genomsnittsborgaren" i inkomster. De konkurrera visserligen inbördes som olika "fraktioner" inom samma parti eller som olika partier, men denna konkurrens gäller endast kampen om det starkaste herraväldet över fackföreningskapitalet. För närvarande behärskas detta kapital av det socialdemokratiska partiet och därför ligger det givetvis i dess intresse att slå ned konkurrenterna. Av denna anledning "bekämpar" man kommunisterna, medan man däremot alltid är beredd att samverka med dem, så snart det gäller motståndare utanför den gemensamma trusten.

De marxistiska trustherrarna ha sålunda etablerat sig som företagare med det kapital de kunnat slå under sig från fackföreningarna. Ju mer man lyckats politisera

fackföreningsrörelsen, desto större ekonomiska resurser har den marxistiska trusten förvärvat sig. Trusten har vidare, som ovan framhållits, saknat förmågan att handla solidariskt med samhället. Dess uppgift har endast blivit att bedriva krass företagsamhet efter det gamla egoistiska liberala receptet: fritt svängum för de bästa armågarerna. Klasspolitiken och klassynpunkterna ha spelat första fiolen. De bästa klasskamparna ha premierats av trusten. De ha blivit toppfigurer och erhållit *marxismens företagarlöner*. Sveriges arbetare, som ju äro förhärskande bland medlemmarna inom de marxistiska organisationerna, ha sålunda kommit att bära upp en massa parasiterande politiker. Dessa *teaterproletärer* ha naturligtvis allt intresse av den situations vidmakthållande, som nu behärskar vårt samhälle. Då kunna de fortsätta att leva "borgerligt" på arbetarnas pengar. Deras bästa vänner äro de liberala borgarna. Så länge de senare ha tillfälle att med sin egoistiskaandel i ekonomiskt hänseende skapa samhällsmissnöje, kunna de marxistiska trustherrarna uppträda som gråterskor inför folket och utge sig som idealister, dymedelst stärkande sin ställning. Jobberiet och spekulationen i samhällsmissnöjet kan fortsätta. Dessutom leva dessa *marxistiska fogdar* på att intala den svenska arbetaren, att han är en föraktad, förtryckt och mindervärdig samhällsindivid. Genom *marxistlögnen om kroppsarbetets värde* kunna de sedermera själva desto bättre framstå som de ädla frälsarna. Även i detta avseende ha de framgång, sålänge den klasshögfärdige borgaren har rätt att sätta sin prägel på samhället, den borgartyp, som med hela sin livsföring och sitt dagliga

uppträdande visar sig sakna sinne för den svenska folksolidariteten.

Vi spåra alltså även i detta fall roten till misshälligheterna i samhället i den borgerliga liberalismen. Denna tillåtes göra sig bred i olika former. De ansvarslösa inom de borgerliga leden föda och upprätthålla sålunda ytterst marxismen. Med sin ekonomiska ansvarslöshet och med sin ofta personligen missriktade individualism bryta de sönder den svenska folksolidariteten och skapa motverkande krafter, som blott ytterligare kunna påskynda sönderbrytandet. Den över enskildas och grupperns egoistiska intressen stående statsmakten är obekvämt och dess auktoritet sättes över hela linjen på avskrivning.

Det liberalmarxistiska samhällsstyrets främsta kännetecken heter klasskamp. Klassmänniskorna å bäge fronterna triumfera, folksolidariteten krossas.

I moralens utförsbacke.

Icke blott tillfölje ekonomisk och individuell ansvarslöshet går det liberal-marxistiska samhället undergången till mötes. Även moraliskt undergräver det sig självt. Liberalismen har alltid fört fram kravet på ökade friheter för människorna i moraliskt avseende. I detta avseende annäles ingen opposition från marxismen, som själv bygger på den materialistiska historieuppfattningen eller teorien om att det yttre, det materiella och timliga,

icke det inneboende och eviga, betyder allt för människans tänkande och handlande. Hand i hand ha här ansvarslösa liberaler och marxister gått fram. Ett tilltagande lätt-sinne hos folket har blivit resultatet. Människorna ha i allt större utsträckning börjat leva för stunden, för egna egoistiska begär, ej för framtiden och ej för nationens bestånd. Andliga och historiska värden ha fått skändas, bespottas och begabbas, försvaret raseras, moralen undergrävs. Vårt land har blivit avstjälningsplatsen för den amerikanska och asiatiska degenerationsens olika förfallsgestaltningar. Filmhetärer, boxarkungar och skönhetsdrottningar uppreklameras till ideal. På teaterns, filmens, litteraturens, veckopressens, restauranglivets och nattklubbarnas konton kan den svenska generationen tydligt avläsas. Liberala borgare tävia här med materialistiska marxister att vara främst i utförsbacken. Liberal och marxistisk press, med storstadspressen i tåten, samverka här endröktigt till förfallets påskyndande. Hederligheten i handel och vandel befinner sig på avskrivning. Förbrytarna ge ut "minnen" i bokform och intervjuas som "hjältar" i en förslappad press. Försknings- och förfalskningsbrott tilltaga. Pampiga liberala företagare och välfödda marxistiska förtroendemen, ledande liberala och marxistiska politiker avslöjas som svindlare. Kreuger- och Ekmanskrascherna likaväl som Allmänna sparbankskraschen äro typiska för det liberal-marxistiska samhället. Ärligheten är på avskrivning, men klasskampen rasar. På samhället tänker ingen.

Arbetslösheten har blivit kronisk. Viljan att anpassa sig existerar icke hos någondera parten. Under goda tider göres intet för att arbetarna skola få del av vins-

terna, under dåliga intet för att göra det lättare för företagarna att behålla folket i arbete. Kraven skärpas, skatterna ökas. En del företagare rationalisera driften och kasta ut nya massor i arbetslöshet. De, som draga sig för detta, klämmas sönder mellan ökade skatter och marxisternas oförmåga att under dåliga tider anpassa sig. Så skapas nya svältande arbetslösa. Samhällsmissnöjet tilltar. För jordbruket, som totalt förlorat sin köpkraft, göres naturligtvis intet verkligt positivt. Huvudsaken för de korttänkta synes vara, att de få köpa billiga livsmedel. Så hotar den svenska bondebefolkningen att sjunka ned i tröstlöst ränteslaveri — inkomsterna räcka med nöd och näppe till skatter, amorteringar och andra fasta utgifter för själva gården. Intet blir över till förvärv av nya redskap och maskiner, till kläder och yrkesutbildning. Inköpen minskas och arbetslösheten i andra yrken ökas.

Med detta liberalmarxistiska samhälle, som nu ligger i sina dödsryckningar har Sveriges Nationella Ungdomsförbund icke det ringaste gemen- samt. Vår är i stället uppgiften att timra morgondagens samhälle, ett Sverige, som väl är förankrat i våra historiska traditioner, men som helt lyckats resa sig ur det förnedringstillstånd, liberal och marxistisk ansvärlöshet för närvarande åstadkommit.

Sverige som vi vilja det.

Det nya Sverige skall icke vila på klasskampens, det eviga inbördeskrigets grund. Det kommer i stället att bygga på *samförståndstanken*, samarbetet och högaktningen olika yrkesgrupper emellan. Det kommer att bli ett organiserat samhälle, där varje yrkesgrupp är inlemmad i staten och där staten ytterst garanterar jämvikten mellan grupperna. Inom yrkena råder givetvis *fri företagsamhet, fri kapitalbildning*, men det har blivit statens uppgift att *se till att dessa företaget bli socialt värdeskapande och icke nedbrytande faktorer* i samhällslivet. De ansvarskännande företagen ha intet att förlora i ett sådant samhälle, det är de ansvarslösa, de som brutalt och ohämmat utnyttja sina svagare medmänniskor, som måste gå.

Fackföreningsrörelsen har sin givna plats i detta samhälle, men ej längre som någon klasskampsinstitution utan som en i staten inordnad social- och yrkesbetonad välfärds- och trygghetsinrättning för arbetarna. Enär de ansvarslösa liberala guldgrävarna genom den blivande lagstiftningen icke längre ha något utrymme, ha fackföreningarnas uppgifter som ekonomiska kamporganisationer fallit bort. Representanterna för det marxistiska fogdeväldet ha i sin förutvarande verksamhet blivit arbetslösa och tvungits skaffa sig nyttigare sysselsättning. Fackföreningarna ha blivit hänvisade till sin naturliga uppgift, den yrkesvårdande uppgiften samt den nya stora uppgiften — att med statens bistånd *lösa arbetarnas sociala trygghetsproblem*. Den ständiga ovissheten in-

för framtiden, inför möjligheten att utan eget förvållande bli satt på bar backe gör livet outhärdligt för industriarbetaren i det liberalmarxistiska samhället. De marxistiska fogdarna älska, som ovan påvisats, detta samhälle, där de tack vare otryggheten hos arbetarna kunna utge sig som dessas frälsare, dock utan att finna någon lösning på situationen. Genom fackföreningsrörelsens politisering ha de för egen räkning exploaterat arbetarnas kassor, därigenom omöjliggörande för samhället att i förening med arbetarna på allvar lösa trygghetsproblemet. I den *nationella framtidsstaten* kommer samhället i fast förbund med fackföreningarna att lösa försörjningsproblemet för oförskyllt arbetslösa och förbättra ålderdomsförsörjningen. Industriarbetarna komma härmed att slutgiltigt växa in i staten och ekonomiskt icke längre behöva känna sig vid sidan av samhället.

Övriga yrkesgrupper ha även på ett fastare sätt inlemats i staten. Fackliga sammanslutningar hava tillkommit bland det nu icke organiserade folket, vilka under statens kontroll skydda detsamma för ekonomisk rovdrift.

Jordbruket har som tidigare i vår historia lagts som grund för folkhushållningen, varigenom folkförsörjningen garanteras. Riksförbundet Landsbygdens Folk (R. L. F.) är sammanslutningen inom yrket för att tillgodose böndernas fackliga intressen. Bondeförbundet har såsom en hopplös klasskampsrörelse fallit bort på samma sätt som de marxistiska partierna. De isolerade egoistiska och instängda klassmänniskorna ha efterträtt av yrkesorganiserade men sinsemellan samverkande människor, fria från de nuvarande s. k. klassernas sociala vid skepligheter.

Folksolidariteten har genomträngt människorna. Uttryck för personlig egoism och social ansvarslöshet likaväl som för klassegoism hava förhindrats av lagstiftningen. Folket känner solidariteten med sig självt, förstår att uppskatta sina egna nationella värden, förstår att dessa måste försvaras, samtidigt som det i förening med andra nationer söker bygga upp en på freden grundad internationell rättsordning.

Ungdomen uppfostras att förstå folksolidaritetsens betydelse. De gamla högfärdiga klassmänniskorna — den snäva och instängda borgerligheten och de marxistiska klasshetsarna, för vilka folket redan förlorat förtroende — komma efterhand att efterträdas av socialt vid-synta människor, som känna sin samhörighet med nationen. Uppgiften att ge ungdomen verklig social uppfostan och social bildning understrykes i skolor, i skolor, framför allt i den högre, där ledarna inom olika områden av livet skapas. Socialkunskapen får därför sitt utrymme inom läroverken, men även inom universitet, högskolor, militärskolor, seminarier m. m.

Trivseln i samhället kommer härigenom att ökas. Förhållandet mellan ledare och anställda blir ett annat. *Den nu försvunna samhällsautoriteten kommer att återupprättas.* Svenska folket har fått hövdingar efter sitt kynne, ledare, som icke sitta på sina höga hästar och med förakt betrakta folket, utan ledare, som äro en del av folket självt och som i hela sin livsföring känna solidariteten med detta. Samhällsglädjen, arbetsglädjen och skaparglädjen kommer att växa fram. Människorna få en uppgift i livet att arbeta för. Längtan att endast leva för stunden kommer att försvinna, familjeinstinkterna

att stärkas, den allmänna moralen att förbättras. *Den nya medborgarmoralen* har efterträtt den nu försumpade privat- och samhällsmoralen. De bästa krafterna hos folket ha nu kommit till sin rätt och framtiden ligger öppen för ett fortsatt uppbyggnadsarbete till förbättrade livsvillkor och ökat ansvar inom nationen.

Detta är det samhälle, Sveriges Nationella Ungdomsförbund vill förverkliga. I detta samhälle ha vi hänsynslöst rensat undan den internationella liberalmarxistiska degenerationens alla avfallsprodukter.

Vi ha knutit an till det starka och friska i folket och det bärande i våra historiska traditioner.

På den grundvalen bygger det nya Sverige, folkets Sverige, riket med fria människor i en fri nation.

